

ORGONA BEMUTATÓ

A Szent József templom orgonájának interaktív bemutatása a Nyitott Templomok napján Harmath Dénes orgonaművésszel és barátaival a templom karzatán, szeptember 15. (szó) 166! Mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

Lenyűgöz az orgona hangja, de mindig olyan távolinak tűnt a hangszerek királynője? Most közelebb kerülhetsz hozzá! A karzaton megismerheted az orgona hangszíneit, melyek végtelen változatosságát adják, megtudhatod, milyen kihívásokkal kell szembenéznie nap mint nap egy orgonistának és egy kántornak, improvizációkat hallhatsz általad megadott témára, és ki is próbálhatod a hangszert!

A Szent József templom 1896-os Rieger-orgonája felújításra szorul. Az orgonabemutató adományokat gyűjtünk, minden felajánlást hálás köszönettel fogadunk!

A RÓMAI MINISTRÁNSTALÁLKOZÓRÓL

Szűcs Miklós: Ez a zárandoklat tudatosította bennem, hogy milyen jó dolog Istent szolgálni a szentmiséken. A zárandoklat mottója az volt, hogy: „Keressd a békét és járj a nyomában!”. Számomra ez egy küldetést jelent, amit a Jóisten bízott rám a Szentatyán keresztül. Ezen kívül nagyon jó volt ilyen sok embert látni, akik Istent szolgálják. A zárandoklat csúcspontja számomra a Szentatyával való találkozás volt, ami olyan érzést keltett bennem, mintha Krisztussal találkozottam volna. Csodálatos volt, egy életre szóló lelki élmény marad.

Drippy Máté: A római ministránszarándoklaton én mint csoportvezető vettem részt: tíz ministránsért voltam felelős az út során és feladataim közé tartozott megszervezni a római városnézést és bazilikálatogatást a csoportomnak.

Zarándoklatunk első állomása Velence volt. Reggel szentmisén vettünk részt a Szent Márk bazilikában, majd délelőtt városnézés volt a program és az estét már Rómában töltöttük el. Következő nap délután találkoztunk a Szentatyával a Szent Péter téren, ahol megosztotta velünk gondolatait a ministránszolgálatról, majd közösen imádkoztunk. Rómát elhagyva Assisi felé vettük az irányt, ahol egy napot voltunk. Itt is kisebb bazilikazarándoklaton vettünk részt. Számomra a Szent Klára bazilikában található eredeti San Damiano kereszt meglátogatása volt a legnagyobb élmény, ami előtt imádkozva Szent Ferenc meghívást kapott Istentől az egyház megújítására.

Megrendítő élmény volt bejárni azokat a történelmi helyeket, ahol vallásunk elődei is megfordultak, valamint elmondani egy imát Szent Péter vagy Szent Ferenc sírja mellett.

Olaszországi utunk Jesolóval zárult, ahonnan egy hajnali mise és strandolás után indultunk haza.

Hálásan köszönjük Antal atyának és a Plébániánknak, valamint az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyének a zárandoklatához nyújtott támogatást!

EGY ÚJMISÉS

Tóth Imre József vagyok, 1984. 12. 30-án születtem. 5 testvérem van. Már kiskoromban meg lettem keresztelve, azonban ennek fontosságáról sokáig nem tudtam. A Havanna lakótelepen nőttem fel. Édesapám 1995-ben elhagyott minket, mely komoly fordulópontra volt az életemben. Ez év tanévzárója után ismertem meg Simongáti Györgyöt, akinek köszönhetően 180°-os fordulatot vett az életem. Meghívott a *Szent László Plébánia* hittantáborába. „Én kinyitottam neki egy ajtót, ő pedig egy új világot tárt fel előttem.” Ez volt az első lépésem Isten felé. A tábor után egy fiatal lány a plébániáról minden vasárnap reggel eljött értünk, hogy elvigyen minket a gitáros misére énekelni. Így let-

tem énekkaros, tanultam meg gitározni, majd váltam később az ifi kórus vezetőjévé, a plébánia egyik aktív tagjává.

10 évvel később, 2005-ben érettségiztem. Nagyon sokat imádkoztam Istenhez, mert ekkor már éreztem a meghívást a színevemben. Ugyanakkor éretlennek is éreztem magam erre az útra. Isten válasza az imáimra Kölnben, az ifjúsági világtalálkozón érkezett. Itt ismerhettem meg életem egy másik igen fontos szereplőjét, akinek aztán 5 éven keresztül udvaroltam. Ez idő alatt (2006-2011 között) a GDF-en, mérnök-informatikus szakon tanultam, amit végül nem fejeztem be. Időközben a papi hivatás gondolata egyre erősebben élt bennem, ettől egyre inkább megosztottá váltam belül, majd 2010-ben szakítottunk a lánnyal. Ezt követően két évig készítve a szívemet, 2012-ben jelentkeztem az esztergomi szemináriumba és megkezdtem a tanulmányaimat. 2018. 06. 09-én lettem áldozópappá szentelve.

Eddigi gyakorlati helyeim: (első év) *Soroksár*: Szent István Plébánia; (másodév) *Városmajor*: Jézus Szíve Plébánia; (harmadév) *Budakalász*: Szent Kereszt felmagasztalása Plébánia; (negyedév) *Angyalföld*: Szent Mihály Plébánia; (ötöd- és hatodév) *Bp-Újlak*: Sárlos Boldog Asszony Plébánia. Köszönöm, hogy rajtuk keresztül is fejlődhettem hivatásomban. Rendkívüli embereket ismerhettem meg és igen fontos barátokkal gazdagodott az életem! Hála értük (értetek Istennek)!

Amikor visszatekintek a múltamra, Isten gondviselését mindenhol láthatom. Ezek közül szeretném kiemelni a *Katolikus Szabolcs Közösséget*. 2009-ben ismertem meg őket és az évek során lelki családommá váltak. Nagy mértékben köszönhetem nekik, hogy elindultam és haladok a papi hivatás útján.

Kérem, hogy imádkozzanak értem. Köszönöm!

Ps: Október 14-én (v) 9ó-kor mutat be misét templomunkban!

Harmai Gábor: A MAGYAROK MEGTÉRÉSE (I.)

A magyar honfoglalással kapcsolatban három olyan jelenség van, amellyel érdemes elmélyültebben foglalkozni.

Az első, hogy egyáltalán megmaradtunk egy egységes magyar állam lakóiként.

A második a középkori magyarságnak sokféle képpen dokumentált öntudata, hogy a hunoktól származunk. Bár a történettudomány gyakorlatilag biztosra veszi, hogy ez tévedés, mindenképpen magyarázatot érdemlő jelenség, hogy hogyan alakult ki ez a tévedés.

A harmadik - ahogy látni fogjuk, ezekkel szorosan összefüggő - kérdés, hogy mi oka volt eleinknek a kereszténység fölvetelésére. A magyarság népként való fennmaradása azért nevezhető kivételes eseménynek, mert a legtöbb népvándorlás-kori népnek ez nem sikerült. A frankok pl. eredendően egy erős germán törzsszövetséget alkottak, de most egy új latin nyelvű nép, a franciák viselik a népvéket. Hasonlóképpen a longobárdok vagy akár lombardok népe is egy olasz lakta földrajzi terület tartományneveként, Lombardia néven él tovább. Ugyanígy emlékezhetünk meg a bolgártörökökről, akik pedig a balkáni szlávok közé olvadtak be.

A nyelv sikeres elterjesztése inkább kivételes jelenség, bár azért az angolszászok, a törökök és maguk a balkáni szlávok eszünkbe juthatnak. Mindenképpen fontos, hogy a nyelv megtartása relatíve nagy lélekszámú hódító népeknek sikerülhet.

A sikeres honfoglalás és a népként való fennmaradás jelenségének eredeti magyarázatát nyújtja László Gyula elmélete arról, hogy a 896-os honfoglalók a Kárpát-medencében már jelentős részben magyarokat találtak. László Gyula szerint tehát a honfoglalás két évszázados folyamat volt, amelynek csak lezárása Árpád népének a megérkezése.

Az „Árpád-népe” kifejezés azonban nagyon szó szerint értendő. A magyar nyelv őseit beszélő nemzetségeket Árpád fejedelem ősei szervezték önálló néppé.

Ezzel kapcsolatban pedig Dümmerth Dezső fogalmaz meg egy

érdekes elméletet. Dümmerth szerint Árpád fejedelem családját, az egyszerűség kedvéért az Árpád-házat az hozta helyzetbe a magyar törzsek irányításában, hogy személyesen Árpád vezér őse valóban Attila lehetett.

Dümmerth elgondolása szerint a pusztai nemzetségek mágikus tisztelettel vették körül azokat a családokat, amelyek őrizték magukról azt a tradíciót, hogy ők a nagy hun birodalomalapító leszármazottai. A pusztán volt egy bizonyos várakozás az ilyen családok újabb és újabb nemzedékeivel kapcsolatban, hogy valamelyikük naggyá fogja tenni a hozzá csatlakozókat. Bárcsak spekuláció, de életszerű elképzelés, hogy az ősmagyarok Attila idején a hunok szövetséges népe lehetett, és Attila valóban személyesen adhatott uralkodót nekik a saját családjából.

Lényeg a lényeg, 896-ra Árpád vezér körül megszerveződött egy nagyrészt magyarokból álló törzsszövetség, amely személyesen Árpádtól és az egész Árpád-háztól várta saját szerencsését, boldogulását. Dümmerth azt hangsúlyozza, hogy ez abban az időben messze több volt, mint politikai számítás. Az ősmagyarok lényegében főpapként kezelték vezérüket, szakrális tekintéllyel is körülvették, azt várták tőle, hogy biztosítsa a békét az égiekkel. A másik oldalon az Árpád-házi fejedelmeknek saját küldetéstudata is lehetett, hogy igen, ők felelősek népükért.

A vezérségnek ezt a szakrális oldalát legvilágosabban Árpád vezér apjának, Álmosnak az életáldozata jelzi. Álmos a honfoglalás sikere érdekében Istennek bemutatott áldozatként adta oda saját életét. A honfoglalás sikere mindezen szakrális várakozások kapcsán önbeteljesítő jóslatként működött, hiszen az Árpád vezérbe vetett bizalom fényes győzelmet eredményezett Pozsonynál 907-ben. A győzelem következményeként a Dunántúlon megszilárdult a magyar uralom és idegen katona 120 évig nem lépett magyar területre.

A honfoglalás után elindultak a nyugat-európai és a balkáni magyar kalandozások. Hadtörténészek között vita van arról, hogy a kalandozó magyarok önálló katonai akciókat hajtottak végre, vagy pedig beháborút folytató nyugati feudális urak zsoldosai voltak, de az biztosnak tűnik, hogy 50 évvel később 955-ben az augsburgi csatavesztés után a magyar vezérek stratégiai döntést hoztak arról, hogy a kalandozásokat le kell állítani.

E döntés legvalószínűbb oka, hogy az Óperenciás tengeren, vagyis az Ober-Ens folyón túl nyugatra jutó magyar katonai alakulatok túlságosan világlátottakká váltak és túlságosan befolyásolhatóvá váltak nyugati pénzügyi ajánlatokkal és többek között olyan ígérésekkel, hogy a hazatérő magyar alvezér a kereszténységet fölvéve akár a német birodalom grófja is lehet valahol a Dunántúlon.

Bár a Balkán szintén ősmagyar vadászterületet jelentett, ebben az időben már a Bizánci birodalom is elkezdte a maga csápjait nyújtogatni Dél-Magyarország és Erdély felé. A tény, hogy déli magyar vezérek, mint Ajtony és Gyula a X. század közepén Bizánc keresztiségével megkeresztelkedtek, a központi hatalom számára nagyon aggasztó hír volt. Azt jelezte, hogy a magyarok alvezérei inkább szeretnének Bizánccal szövetséges önálló hercegek lenni, mint az Árpádok alattvalói. Mind a nyugati, mind a Bizánci császárság oldaláról tehát a keresztény hittérítés az ország politikai széttagolásának, földarabolásának politikai szándékával kapcsolódott össze. Mivel a kor hittérítői hajlamosak voltak a vértanúságra, a kalandozások leállítására önmagában nem jelentett védelmet, hiszen ha a magyar vezérek nem is hagyták el többet a Kárpát-medencét, jöttek a keresztény miszionáriusok.

- folytatása következik -